

Ks. Marek Chmielewski

**KS. EUGENIUSZ WERON SAC
– PIERWSZY PRZEWODNICZĄCY
SEKCJI DUCHOWOŚCI TEOLOGÓW POLSKICH***

Każda dziedzina nauki posiada swój wymiar przedmiotowy i podmiotowy. Wymiar przedmiotowy nauki to nagromadzona wiedza, zdobyta na drodze metodycznego i krytycznego poszukiwania prawdy w oparciu o weryfikowalne źródła, wyrażona językiem intersubiektywnie komunikatywnym i zawarta w specjalistycznych publikacjach. Najczęściej w tym właśnie wymiarze postrzegana jest nauka. Natomiast równie ważnym i nieodłącznym jest wymiar podmiotowy nauki, a więc ludzie oraz instytucje tę naukę tworzące. Wydaje się nawet, że pod pewnymi względami wymiarowi podmiotowemu przysługuje priorytet w tworzeniu nauki, zwłaszcza w początkach jej metodologicznego wyodrębniania się spośród innych dziedzin.

Dotyczy to teologii duchowości w Polsce. W ostatnich kilkudziesięciu latach rozwija się ona bardzo dynamicznie, o czym świadczy m.in. zarówno stale rosnąca liczba publikacji (wymiar przedmiotowy), jak i duża liczba studiujących tę dyscyplinę teologiczną oraz uprawiających ją w sposób profesjonalny, przynajmniej w kilku ośrodkach akademickich, takich jak Sekcja Teologii Duchowości KUL, Sekcja Teologii Duchowości ATK, Instytut Duchowości Karmelitańskiej w Krakowie i inne.

W rozwój teologii duchowości w Polsce ogromny wkład wnosi Sekcja Duchowości Teologów Polskich (dalej: SDTP), której pierwszym przewodniczącym był ks. prof. dr hab. Eugeniusz Weron SAC.

* Opublikowano w: *W służbie prawdzie i miłości. Powołanie do świętości i apostołstwa. Księga pamiątkowa dedykowana księdzu profesorowi Eugeniuszowi Weronowi SAC z okazji 85. Rocznicy urodzin i sześćdziesięciolecia święceń kapłańskich*, red. P. Góralczyk, F. Mickiewicz, T. Skibiński, Poznań 1998, s. 51-60.

Powstanie SDTP wiąże się ściśle z ogólnopolskimi kongresami teologicznymi. Począwszy od 1928 roku kongresy te organizowane były z inicjatywy Polskiego Towarzystwa Teologicznego. W latach pięćdziesiątych Polskie Towarzystwo Teologiczne zostało zlikwidowane w jego wymiarze ogólnopolskim z motywów ideologicznych ówczesnych władz państwowych. Pozostał jedynie oddział krakowski. W tej sytuacji inicjatywę zwoływania i organizowania ogólnopolskich kongresów teologicznych przejęła Konferencja Episkopatu Polski. Zadanie to przypadło najpierw Komisji Episkopatu do Spraw Seminariów w 1958 i 1966 roku, a następnie Komisji Episkopatu do Spraw Nauki Katolickiej, powstałej w 1968 roku.

W celu rozwijania działalności dydaktyczno-naukowej w ramach określonej specjalizacji teologicznej, już podczas Kongresu Teologów Polskich w 1958 roku powołano do istnienia tzw. sekcje profesorskie. Formalną podstawą ich działania jest Regulamin zatwierdzony przez 119 Konferencję Episkopatu Polski, która obradowała w Krakowie dnia 6 V 1970 roku¹.

¹ *Regulamin* postanawiał, że:

1. Pracownicy naukowo-dydaktyczni poszczególnych dyscyplin w wyższych uczelniach katolickich w Polsce tworzą Sekcje Specjalistyczne.

2. Konferencja Episkopatu Polski powierza troskę o sekcje Komisji do Spraw Nauki Katolickiej.

3. Na czele sekcji stoi kierownictwo wybierane zwyczajną większością głosów przez członków sekcji na pięć lat w składzie: przewodniczący, wiceprzewodniczący i sekretarz.

4. Zadaniem sekcji jest:

a) inicjowanie i koordynowanie współpracy naukowej i popularyzacyjnej członków sekcji;

b) przygotowywanie programów i doskonalenie nauczania poszczególnych dyscyplin naukowych;

c) organizowanie dorocznych spotkań członków sekcji, na których będą omawiane sprawy naukowe i dydaktyczne danej specjalizacji.

5. Udział w spotkaniach członków sekcji jest obowiązkowy. Koszty tego udziału pokrywa uczelnia, w której dany pracownik jest zatrudniony.

6. Regulamin niniejszy wchodzi w życie w chwili zatwierdzenia go przez Konferencję Plenarną Episkopatu Polski.

SDTP jest jedną z najmłodszych sekcji profesorskich. Została powołana do istnienia podczas V Kongresu Teologów Polskich, który odbył się w KUL w dniach 14-16 IX 1983 roku pod hasłem: „Chrześcijaństwo a kultura polska”.

Na pierwsze zebranie przybyło 15 osób. Niestety, w archiwum Sekcji nie zachowała się lista obecności. Spotkaniu przewodniczył ks. doc. dr hab. Walerian Słomka, kierownik nowopowstałej Sekcji Teologii Duchowości KUL, który mając na uwadze fakt istnienia już Sekcji Ojców Duchownych, zaproponował utworzenie nowej Sekcji składającej się z dwóch Podsekcji: ojców duchownych i wykładowców teologii duchowości. W toku dyskusji ustalono, że obydwie Podsekcje będą ze sobą współpracować w ramach jednej Sekcji pod nazwą Sekcja Teologii Życia Wewnętrznego. Miało się to przejawiać m.in. w składzie zarządu Sekcji: przewodniczącym będzie wybierany samodzielny pracownik naukowy, zaś jego zastępcą ojciec duchowny wybrany na zebraniu Podsekcji Ojców Duchownych. Pierwszym przewodniczącym wybrano więc ks. prof. dr hab. Eugeniusza Werona SAC, wiceprzewodniczącym ks. dr. Stanisława Zygarowicza – ojca duchownego WSD w Przemyślu, zaś sekretarzem – o. dr. Czesława Kozłowskiego SJ.

W drugim dniu posiedzenia Sekcji ks. W. Słomka odczytał swój komunikat naukowy na temat: *Relacja między religią a kulturą*. Podczas dyskusji, jaka miała miejsce, postanowiono w ramach programu prac Sekcji zająć się opracowaniem podręcznika teologii duchowości dla seminariów duchownych, jak również uwzględnić w działalności naukowej Sekcji problematykę historyczną duchowości polskiej. W związku z tym zastanawiano się nad możliwościami publikacji takich opracowań. Na koniec postanowiono, że Sekcja zbierać się będzie raz w roku, zwykle w porze jesiennej. Następne posiedzenie zaplanowano na listopad 1984 roku w Warszawie.

W rzeczywistości do spotkania doszło w WSD w Poznaniu 6 IX 1984 roku, na zakończenie dorocznych rekolekcji dla ojców

duchownych. W słowie powitania przewodniczący ks. prof. Eugeniusz Weron wskazał na trzy zasadnicze motywy tego zebrania, mianowicie: wcale niebagatelna sprawa spotkania się i wzajemnego poznania, „inwentaryzacja” potrzeb związanych z dydaktyką teologii duchowości i formacją życia duchowego w seminariach oraz wspólne poszukiwanie sposobów zaradzenia tym potrzebom. Taką potrzebą wiodącą okazał się podręcznik teologii duchowości dla seminarzystów, toteż spotkanie było zdominowane merytoryczną dyskusją nad jego układem i treścią. Wypowiadali się m.in. o. dr Otto Filek OCD, ks. dr Jacek Jezierski, ks. dr Andrzej Santorski, ks. dr Stanisław Sikorski, ks. dr Leszek Slipek i ks. dr Stanisław Zygarowicz. Zaproponowano tytuł dzieła: *Teologia życia duchowego*, zaś ideę powołania chrześcijańskiego jako jego myśl przewodnią.

Obok tego zgłaszano potrzebę opracowania małej encyklopedii lub słownika duchowości, a w ostateczności przynajmniej przetłumaczenia któregoś z licznych dzieł włoskich lub francuskich. Ponadto, idąc za sugestią ks. Werona, uchwalono ostatecznie nazwę Sekcji: „Sekcja Teologii Życia Wewnętrznego”.

Kolejne posiedzenie Sekcji odbyło się w trzy lata później, na Jasnej Górze 4 IX 1987 roku, również na zakończenie Ogólnopolskiej Konferencji Ojców Duchownych Wyższych Seminariów Duchownych Diecezjalnych i Zakonnych. Otwierając obrady Przewodniczący Sekcji zauważył, że ze względu na wieloletni własny rytm pracy Podsekcji Ojców Duchownych, współpraca z Podsekcją Wykładowców nie układa się korzystnie, czego wyrazem jest niska frekwencja tych ostatnich. W tym kontekście wspominał o zebraniu przewodniczących poszczególnych sekcji, jakie miało miejsce 11 II 1987 roku w Warszawie w Sekretariacie Episkopatu, podczas którego kard. Franciszek Macharski, przewodniczący Komisji Episkopatu do Spraw Nauki Katolickiej, mówił o konieczności wprowadzenia surowych sankcji wobec wykładowców opuszczających doroczne zebrania swojej sekcji.

W międzyczasie, od ostatniego zebrania ukazała się książka ks. Stanisława Witka pt. *Teologia życia duchowego* (Lublin 1986), toteż zaprojektowane prace nad podręcznikiem teologii duchowości wstrzymano. Wydawało się to nawet korzystne ze względu na podejmowaną reformę polskiego *Ratio studiorum*, które powinno szerzej uwzględniać tę dyscyplinę teologiczną. Podczas obecnego spotkania poddano pod dyskusję książkę ks. Witka. Stwierdzono między innymi, że choć jest to dzieło oryginalne, to jednak nie odpowiada wymogom podręcznika seminaryjnego, a ponadto odbiega od „standardów” w tej dziedzinie i jest zbyt obciążone teologią moralną. Jej walorem natomiast jest odwołanie się do bogatego doświadczenia autora jako wieloletniego ojca duchownego.

Po południu, w drugiej części posiedzenia, zastanawiano się nad stanem teologii życia wewnętrznego w polskich seminariach duchownych. Przygotowano również tezy do polskiego *Ratio studiorum*. Oprócz dwugłosu o. dr O. Filka OCD i ks. dr. Jana Szkodonia, wypowiedział się m.in. ks. prof. dr hab. Stanisław Olejnik.

Po czterech latach istnienia Podsekcja Wykładowców liczyła 18 zarejestrowanych członków, co w porównaniu z Podsekcją Ojców Duchownych stanowiło zdecydowaną mniejszość, tym bardziej, że wielu wykładowców teologii duchowości było jednocześnie ojcami duchownymi.

VI Kongres Teologów Polskich pod hasłem „Chrześcijańskie dziedzictwo bizantyńsko-słowiańskie”, który odbył się w KUL w dniach 12-14 IX 1989 roku, otworzył nowy etap historii Sekcji. Zebranie organizacyjne Sekcji odbyło się w ciągu dwóch pierwszych dni Kongresu. W pierwszym dniu zebrania, w którym uczestniczyło 14 osób, ks. dr Adam Ochał z Wrocławia wygłosił odczyt nt. *Rola Pustelni Optina w życiu wielkich pisarzy rosyjskich*. Po dyskusji nad nim, Przewodniczący Sekcji ks. prof. Weron SAC odczytał sprawozdanie z działalności Sekcji w minionych sześciu latach. Zauważył m.in., że coraz wyraźniejsze są trudno-

ści w synchronizowaniu prac obu Podkomisji, zarówno ze względu na inny harmonogram dorocznych spotkań, jak i przede wszystkim inny zakres zainteresowań ojców duchownych i wykładowców: ojcowie podejmują praktyczne aspekty duchowości, podczas gdy wykładowcy – bardziej teoretyczne. W odpowiedzi na to ks. prof. W. Słomka zgłosił postulat rozdzielenia Podsekcji.

W drugim dniu posiedzenia, udział wzięło tylko 10 osób. Mimo to, zgodnie z Regulaminem Sekcji Profesorskich uchwalonym przez Episkopat Polski, dokonano wyboru nowego Zarządu. W głosowaniu wybrano nowym przewodniczącym ks. prof. dr. hab. W. Słomkę (7 głosów „za”). Wybór ten ks. Słomka przyjął pod warunkiem, że ze względu na konieczność ściślejszej współpracy Zarządu, sekretarzem zostanie wybrany jego asystent – ks. lic. Marek Chmielewski, na co uczestnicy jednogłośnie wyrazili zgodę. Ustalono także, że jeżeli zajdzie potrzeba, zastępcą przewodniczącego Sekcji będzie każdorazowy przewodniczący Sekcji Ojców Duchownych.

Dopełnieniem obrad drugiego dnia był referat ks. prof. Eugeniusza Werona SAC nt. *Problem odrębności teologii życia wewnętrznego*. W dyskusji nad referatem ks. prof. W. Słomka, o. Antoni J. Nowak OFM i ks. prof. dr hab. Jerzy Misiurek postulowali zmianę nazwy Sekcji Teologii Życia Wewnętrznego na „Sekcja Duchowości Teologów Polskich” ze względu na rozpowszechnione we współczesnej literaturze i bardziej adekwatne pojęcie „duchowość”, aniżeli „życie wewnętrzne”. Na zakończenie nowowybrany Przewodniczący wyraził pragnienie dotarcia do wszystkich teologów specjalizujących się w zakresie duchowości, aby w oparciu o ich kompetencje wypracować program pracy Sekcji na najbliższe lata.

To stało się zadaniem sekretarza. Niebawem rozesłano ankietę do wszystkich uczelni teologicznych w Polsce oraz wyższych przełożonych zakonnych, w której zawarte było pytanie, czy są osoby mające przynajmniej doktorat z teologii duchowo-

ści, oraz prośba o podanie danych tych osób odnośnie do przebiegu studiów specjalistycznych i tematu rozprawy doktorskiej, a także aktualnie pełnionych urzędów i piastowanych stanowisk. Na 78 ankiet nadesłano 34 odpowiedzi, w tym 19 pozytywnych. W oparciu o to stworzono kartotekę Sekcji, sukcesywnie uzupełnianą, zawierającą dane 48 teologów duchowości (23 osoby zakonne, 24 księża diecezjalnych i 1 świecki). Wśród nich znaleźli się dwaj biskupi, dwie zakonnice i jeden obcokrajowiec). Wszyscy oni zostali zaproszeni na doroczne posiedzenie Sekcji. Do zaproszenia dołączono prośbę o wcześniejsze nadesłanie propozycji schematu treści planowanego podręcznika duchowości. Nadesłano ich 5.

Piąte w historii Sekcji posiedzenie odbyło się w dniach 5-6 XI 1990 roku w KUL przy okazji ogólnopolskiego sympozjum pt. „Światłość w ciemności” z okazji zbliżającej się rocznicy 400-lecia śmierci św. Jana od Krzyża. Zostało ono zorganizowane przez SDTP przy współpracy lubelskich Karmelitów. Podczas obrad wygłoszono cztery odczyty, które potem zostały opublikowane²: o. dr Lazaro Bustince PB (Hiszpania) – *Rola cnót teologicznych na drodze zjednoczenia człowieka z Bogiem według św. Jana od Krzyża*; ks. doc. dr hab. Stanisław Urbański (ATK) – *Asceetyczny i mistyczny wymiar zjednoczenia człowieka z Bogiem według św. Jana od Krzyża*; ks. prof. dr hab. W. Słomka (KUL) – *Kontemplacja i jej rola w życiu chrześcijańskim według św. Jana od Krzyża*; ks. dr M. Chmielewski (KUL) – *Przebóstwienie człowieka według św. Jana od Krzyża*. Cennym uzupełnieniem wykładów była recytacja poezji św. Jana od Krzyża przez aktorkę Annę Nehrebecką.

Nazajutrz odbyło się organizacyjne posiedzenie Sekcji, w którym udział wzięło 22 osoby, a wśród nich ks. prof. Weron. Podjęto szereg ważnych uchwał organizacyjnych SDTP. Jedna z nich głosi, że wszyscy mający licencjat z teologii duchowości powinni należeć do Sekcji, ponieważ zgodnie z przepisami pra-

² Zob. „Ateneum Kapłańskie” 117(1991), z. 1(494).

wa kanonicznego licencjat upoważnia do wykładania w seminariach duchownych. Wciąż kontrowersyjną sprawę formalnego członkostwa ojców duchownych w SDTP postanowiono odłożyć do najbliższego Kongresu Teologów Polskich, m.in. ze względu na ich nieobecność podczas tego zebrania. Wiele uwagi poświęcono przygotowaniu podręcznika teologii duchowości dla seminariów duchownych. Ustalono konkretne tematy do opracowania i wyznaczono autorów.

Podczas kolejnego, szóstego posiedzenia Sekcji Duchowości Teologów Polskich, które miało miejsce w KUL 18 XI 1991 roku, skoncentrowano się przede wszystkim nad opracowanym już materiałem do podręcznika duchowości³. Autorzy poszczególnych artykułów podręcznika wygłaszali kilkuminutowe autoreferaty w celu zapoznania z treścią całego dzieła wszystkich członków. W wyniku burzliwej kilkugodzinnej dyskusji ze względów praktycznych zdecydowano powierzyć ostateczną pracę redakcyjną zespołowi pracowników Sekcji Teologii Duchowości KUL pod przewodnictwem ks. prof. W. Słomki.

Następne doroczne spotkanie Sekcji miało miejsce w KUL 11 XI 1992 roku przy okazji ogólnopolskiego sympozjum na temat „Medytacja chrześcijańska”, które cieszyło się niecodzienną frekwencją. Liczbę uczestników szacowano na ponad 550 osób⁴. Wygłoszono cztery referaty: ks. prof. dr hab. Tadeusz Dajczer (ATK) – *Medytacje dalekowschodnie*; ks. prof. W. Słomka – *Medytacja chrześcijańska a medytacja dalekowschodnia*; ks. dr Leszek Slipek (Podkowa Leśna) – *Podmiot i przedmiot medytacji chrześcijańskiej*; o. Józef Augustyn SJ (Częstochowa) - *Ignacjańskie metody medytacji chrześcijańskiej*.

³ Zob. M. Chmielewski, *Pierwszy polski podręcznik duchowości – w przygotowaniu*, „Pismo Okólne”. Biuletyn Informacyjny Biura Prasowego Episkopatu Polski” 24(1991), nr 48, s. 7-8.

⁴ Zob. M. Chmielewski, *Sympozjum o medytacji chrześcijańskiej w KUL*, „Pismo Okólne”. Biuletyn Informacyjny Biura Prasowego Episkopatu Polski” 25(1992), nr 47, s. 7-8.

W 10. rocznicę istnienia SDTP odbyło się kolejne zebranie członków przy okazji ogólnopolskiego sympozjum pt. „Propozowane postawy względem Boga, Kościoła i człowieka przez wybrane organy prasowe III Rzeczypospolitej”, które odbyło się 11 XI 1993 roku w KUL⁵. Na podstawie prowadzonych wcześniej zespołowych badań nad wybranymi organami prasowymi (m.in. „Gazeta Wyborcza”, „Trybuna”, „Rzeczpospolita”, „Sztandar Młodych” i inne) wygłoszono trzy odczyty: ks. dr Andrzej Siemieniewski (PAT Wrocław) – *Propagowane przez prasę laicką postawy względem Boga i religii a duchowość chrześcijańska*; ks. prof. dr hab. Stanisław Urbański (ATK) – *Propagowane przez prasę laicką postawy względem Kościoła a duchowość chrześcijańska*; ks. dr M. Chmielewski – *Propagowane przez prasę laicką postawy względem człowieka a duchowość chrześcijańska*. Dla uczczenia skromnego jubileuszu przygotowano pierwszy tom serii „Duchowość w Polsce” pt. *Polscy teologowie duchowości*, autorstwa ks. W. Słomki i ks. M. Chmielewskiego (Lublin 1993, ss. 241). Zawiera on dość dokładną historię SDTP oraz przedstawia biogramy i dorobek naukowy 85 polskich teologów duchowości. Książka została przesłana do wszystkich ważniejszych bibliotek w Polsce (tzw. egzemplarze obowiązkowe), uczelni teologicznych i seminariów duchownych oraz do bibliotek rzymskich uczelni teologicznych. Podczas wspomnianego sympozjum odbyła się także promocja opracowanego przez członków SDTP podręcznika teologii duchowości pt. *Teologia duchowości katolickiej* (Lublin 1993), który cieszył się wielkim zainteresowaniem⁶.

⁵ Zob.: (A. Kr.), *Fałszywa wizja Boga, Kościoła i człowieka*, „Słowo”. Dziennik Katolicki 1(1993) nr 208, s. 4; J. Sosnowski, *Laicy i teolodzy*, „Gazeta Wyborcza” 5(1993) nr 267, s. 14; A. Koss, *Sympozjum w KUL: „Postawy względem Boga, Kościoła i człowieka w prasie laickiej”*, „Pismo Okólne”. Biuletyn Informacyjny Biura Prasowego Episkopatu Polski” 26(1993) nr 49, s. 8-9; M. Chmielewski, *Postawy względem Boga i religii, Kościoła oraz człowieka w prasie laickiej III Rzeczypospolitej*, „Ethos” 6(1993) nr 4, s. 255-262; tenże, *Postawy względem Boga, Kościoła i człowieka*, „Niedziela” 36(1993), nr 51, s. 13.

⁶ Zob. rec.: E. Weron, *Czy jest to seminaryjny podręcznik teologii duchowości?*,

Także w następnym roku, w Święto Niepodległości (11 XI 1994) zorganizowano w KUL ogólnopolskie sympozjum nt. „Bóg i człowiek w modlitewnym przeżyciu”. Referaty wygłosili: ks. dr hab. Ireneusz Werbiński (ATK) – *Obecność Boga w modlitwie*, ks. dr Jan Machniak (PAT) – *Ludzki wymiar modlitwy* i ks. dr Mateusz Krzywicki (Koszalin) – *Kościelny wymiar modlitwy*⁷. Jak zwykle, przy tej okazji miało miejsce posiedzenie SDTP, podczas którego powołano komitet naukowy nowoutworzonej serii „Duchowość w Polsce” w składzie: ks. prof. dr hab. Walerian Słomka (KUL) – przewodniczący, o. prof. dr hab. Dominik Wider OCD (PAT), o. prof. dr hab. Antoni J. Nowak OFM (KUL), o. dr Paweł P. Ogórek OCD (ATK) i ks. dr Andrzej Siemieniewski (PWT Wrocław). Redaktorem serii pozostał ks. M. Chmielewski. Dokonano także pierwszych ustaleń redakcyjnych co do treści planowanego *Leksykonu duchowości katolickiej*.

Kilka miesięcy później ukazał się drukiem 2. tom serii „Duchowość w Polsce” pt. *Postawy duchowe wobec Boga, Kościoła i człowieka* (praca zbior. pod red. ks. M. Chmielewskiego, Lublin 1995, ss. 276). W aneksie do książki zamieszczono listę 167 członków Sekcji⁸.

Odmienny charakter od dotychczasowych posiedzeń SDTP miało dwudniowe spotkanie w Zalesiu Górnym k. Warszawy (21-22 IV 1995) poświęcone przygotowaniu *Leksykonu duchowości katolickiej*⁹. Podstawą do ożywionych dyskusji były dwa odczyty: ks. dr M. Chmielewskiego – *Posoborowe koncepcje teologii duchowości* i ks. prof. dr hab. Jerzego Misiurka – *Leksykograficzne*

AK 86(1994), t. 123, s. 161-164; J. Lewandowski, „Duszpasterz Polski Zagranicą” 45(1994), s. 433-437.

⁷ Teksty odczytów wydrukowano w „Ateneum Kapłańskie” 122(1994), s. 3-79.

⁸ Zob. rec. W. Seremak, „Roczniki Teologiczne” 43(1996) nr 5, s. 120-123.

⁹ Zob. M. Chmielewski, *Polski słownik duchowości. (Sprawozdanie z posiedzenia Sekcji Duchowości Teologów Polskich)*, „Ateneum Kapłańskie” 125(1995), s. 280-282.

wymogi przygotowania polskiego słownika duchowości. Z racji upływu pięcioletniej kadencji Zarządu SDTP dokonano ponownego wyboru na przewodniczącego ks. prof. W. Słomkę i na sekretarza ks. dr. M. Chmielewskiego. Ks. dr. Jana Machniaka wybrano wiceprzewodniczącym Sekcji.

Duchowości Akcji Katolickiej poświęcone było sympozjum SDTP w KUL 25 V 1996 roku, podczas którego odczyty wygłosili: abp dr Józef Michalik (Przemyśl) – *Doktrynalno-pastoralne założenia Akcji Katolickiej w Polsce*, dott. Eugenio Zuchetti (Mediolan) – *Spiritualitř dell’Azione Cattolica Ambrosiana* oraz ks. prof. W. Słomka – *Eklezjalne przesłanki duchowości Akcji Katolickiej*¹⁰. Podczas popołudniowego zebrania członków SDTP w dalszym ciągu dyskutowano nad *Leksykonem duchowości katolickiej*. Trzy miesiące wcześniej ukazał się 3. tom serii „Duchowość w Polsce” pt. *Oblicza doskonałości chrześcijańskiej* (praca zbior. pod red. ks. M. Chmielewskiego, Lublin 1996, ss. 219)¹¹.

W roku 1997 odbyły się dwa sympozja SDTP. Pierwsze, z okazji 50-lecia ogłoszenia Konstytucji *Provida Mater Ecclesia*, poświęcone było instytutom świeckim i zorganizowano je przy współpracy Krajowej Konferencji Instytutów Świeckich. Odbyło się w KUL 10 V 1997. Wykłady wygłosili: prof. dr hab. Janina Słomińska (ATK) – *Świeckość jako rys duchowości życia konsekrowanego w świecie*, ks. prof. W. Słomka – *radikalizm ewangeliczny życia konsekrowanego w świecie* i ks. dr M. Chmielewski – *Powołani do życia konsekrowanego w świecie*. W sympozjum wziął udział prof. Emilio Tresalti z Rzymu, Przewodniczący rady Wykonawczej Światowej Konferencji Instytutów Świeckich¹². Z okazji tego

¹⁰ Teksty odczytów wraz ze studiami uzupełniającymi zawarte są w: *Świeccy w Akcji*, red. W. Słomka, Lublin 1996.

¹¹ Zob. rec. J. Laufer, „Roczniki Teologiczne” 44(1997) nr 5, s. 133-136.

¹² Zob. mk, *Sympozjum w 50-lecie „Provida Mater Ecclesia”*, „Biuletyn prasowy KAI” nr 38 (z 13 maja 1997), s. 22; M. Chmielewski, *50-Lecie instytutów świeckich*, „Przegląd Uniwersytecki” 9(1997) nr 4, s. 18 i 20 [to samo: „Ateneum Kapłańskie” 129(1997), s. 276-277].

sympozjum przygotowano 4. już tom z serii „Duchowość w Polsce” pt. *Z Chrystusem w świecie. Instytuty świeckie w 50-lecie „Provida Mater Ecclesia”*. *Wypowiedzi Kościoła. Materiały z sympozjum* (praca zbior. pod red. ks. M. Chmielewskiego, ks. W. Słomki i K. Staweckiej, Lublin 1997, ss. 268), zawierający przede wszystkim wszystkie dokumenty Kościoła na temat instytutów świeckich oraz materiały z sympozjum¹³.

Drugie sympozjum, zorganizowane w KUL 6 XI 1997 przy współpracy Krakowskiej Prowincji Karmelitów Bosych, poświęcone było św. Teresie od Dzieciątka Jezus z okazji 100-lecia jej śmierci i ogłoszenia Doktorem Kościoła. Jego hasłem były słowa Świętej: „W Sercu Kościoła będę Miłością”¹⁴. Na sympozjum złożyły się następujące odczyty: ks. prof. W. Słomka – *Charyzmat św. Teresy z Lisieux a powszechne powołanie do świętości*, o. prof. Conrad De Meester OCD (Louvain, Belgia) – *Sainte Thérèse: Parole d’esperance et d’amour* oraz ks. M. Chmielewski – „*W Sercu Kościoła*” – z *Kościół i dla Kościoła*. Uzupełnieniem tych wystąpień były komunikaty dotyczące aktualności charyzmatu św. Teresy w naszych czasach¹⁵.

Najbliższe sympozjum SDTP, tym razem bardziej o charakterze zamkniętym, zaplanowano w Krakowie jesienią 1998 roku. Ma być ono poświęcone ocenie stanu dydaktyki teologii duchowości w polskich seminariach i nowicjatakach.

Powyższy zarys dokonań SDTP, którą u początków kierował ks. prof. Eugeniusz Weron, świadczy o jej dynamicznym rozwoju i wypracowaniu znaczącej pozycji w obszarze nauki polskiej. O dotychczasowych dokonaniach SDTP świadczy fakt jej liczeb-

¹³ Zob. rec.: M. Matusik, „Roczniki Teologiczne” 45(1998) nr 5, s. 79-81; cer, *Z Chrystusem w świecie*, „Niedziela” 40(1997) nr 43, s. 20.

¹⁴ Zob. M. Chmielewski, *W sercu Kościoła będę miłością*, „Przegląd Uniwersytecki” 10(1998) nr 1, s. 4.

¹⁵ Zob. „*W Sercu kościoła będę Miłością*”. *Materiały z ogólnopolskiego sympozjum z okazji setnej rocznicy śmierci św. Teresy od Dzieciątka Jezus, Doktora Kościoła*, red. W. Słomka, M. Chmielewski, Ł. Kasprek, Kraków 1998.

nego wzrostu. Lista członków Sekcji z dnia 15 VI 1998 zawiera ponad 210 nazwisk księży i osób konsekrowanych, a także kilkunastu świeckich. Wśród nich jest: 4 biskupów, 11 profesorów i doktorów habilitowanych oraz 76 doktorów. Materiały z wszystkich dotychczas zorganizowanych sympozjów zostały opublikowane. W sumie z inicjatywy Sekcji wydano 7 pozycji książkowych.

SDTP, mimo iż nie jest strukturą formalno-organizacyjną typu towarzystwa naukowego, to jednak w pewien sposób koordynuje badania naukowe w dziedzinie duchowości zaangażowanych w nią teologów. W oparciu o potencjał intelektualny Sekcji podejmowane są śmiało inicjatywy badawcze i wydawnicze, jak chociażby przygotowywany *Leksykon duchowości katolickiej*, do którego około 900 haseł przygotowuje niemal stu autorów. Ks. prof. Eugeniusz Weron opracował dla *Leksykonu* szereg haseł dotyczących współczesnych ruchów i wspólnot życia duchowego w Kościele.

W zakończeniu tej prezentacji dokonaj SDTP, w działalności której od samego początku miał swój znaczący udział ks. prof. Eugeniusz Weron, niech mi będzie wolno w imieniu Zarządu Sekcji, jak i wszystkich jej członków, złożyć serdeczne podziękowanie za niesłabnące zaangażowanie Księdza Profesora w jej działalność i pogratulować licznych osiągnięć w dziedzinie polskiej teologii duchowości, zwłaszcza duchowości laikatu i apostołstwa katolickiego.